

telára fejében, a nem vitás tényállás szerint fenntartással fizetett ki.

Nem sértett tehát jogszabályt a felebbezési bíróság azzal, hogy a felperest az 1908. évi LVII. t.-c. 1. §-ának rendelkezésére alapított keresetével elutasította.

Ugyancsak régi vita kérdése az üzletátruházási törvénynek a 5. szakasz értelmezése. A törvénynek ez a rendelkezése az üzletátruházáskor már folyamatban volt perben hozott ítélet jogerejét kiterjeszti az üzletutódra is, amennyiben az üzletutódnak a perről tudomása volt. Az ítélet jogerejének az üzletutódra ekként történt kiterjesztése állandó félreértésre adott okot abban az értelemben, hogy vajjon a törvény rendelkezése alapján az üzletelő ellen hozott ítélet végrehajtható az üzletutód ellen is. A budapesti királyi Törvényszék a végrehajtást el is rendelte, az üzletutód ellen. Felfolyamodás folytán a budapesti királyi Ítéltábla VII. P. 10890/1925. sz. alatt az elsőbíróság végzését megváltoztatta és az utód ellenében a végrehajtási kérelmet elutasította, a következő indokolással.

Az 1908. évi LVII. t.-c. cikk. 5. §-a az üzlet átruházó ellen meg hozott marasztaló ítéletnek csupán anyagi jogerejét terjeszti ki az átvevőre abban az esetben, ha az üzlet átvétele idejében az átruházó ellen az idézett törvénycikk 1. §-a alá eső kötelezettség alapján a per már meg volt indítva s az átvevőnek a perindításról az átvétel idejében tudomása volt; vagyis a hitelező az átvevő ellen indítandó perben ilyen esetben nem kénytelen a követelést újból bizonyítani, hanem e részben az átruházó ellen hozott jogerős marasztaló ítéletre hivatkozhatik.

Nincs azonban helye annak, hogy az átruházó ellen hozott marasztaló ítélet alapján a végrehajtás is elrendeltesék az üzletet átvevő ellen, mert az a kérdés, hogy a felhívott törvény 1—3. §-ai értelmében az átvevő felelőssége tényleg fennáll-e vagy nem, csakis a hitelező által az átvevő ellen megindítandó perben tisztázható.

**A vételtől való elállás közlése.** Felperes eladó a fizetési késedelembe jutott vevőjével szemben az ügyletnek még nem teljesített részétől elállott. Ehhez a kuriai gyakorlat szerint — osztható lévén az ügylet, joga volt. Egyben az elállásról perindítás előtt ügyvédje útján egyszerű levélben értesítette alperest, aki azután a perben tagadta, hogy a kérdéses elállási nyilatkozatot tartalmazó levelet megkapta volna. Felperes ügyvédje feljegyzési könyvének felmutatásával és saját tanuvallomásával igazolta a levél feladását. A kir. Kuria az állandó bírói gyakorlatra való hivatkozással kimondta, hogy az elálló nyilatkozat a vevő részére való elküldéssel már ha-

tályossá válik s ezért nem is szükséges annak kimutatása, hogy a vevő az elálló nyilatkozatot tényleg meg is kapta. (P. VII. 1831/1925. szám. Hasonló irányu döntés: P. VII. 4005/1922. szám.) F. P.

**A K. T. 352. §-ához.** Ismeretes, hogy amíg a vevő a nem szállító eladóval szemben a fedezeti vétel megkötése hijján is a tényleges árviszonyok alapján ugynevezett absztrakt kárt követelhet, addig az eladó az átvételt megtagadó vevőtől árkülönbözetet azon az alapon, hogy az eladott áru ára időközben csökkent, egymagában nem igényelhet, hanem csak akkor, ha az árut a K. T. 347. §-a értelmében értékesítette. Az eladó és a vevő jogi viszonyának ez a különbözősége itt-ott nem él eléggé elevenen a jogászság köztudatában, vagy pedig a másik végletbe csap át a jogi felfogás és az eladó mindennemű, tehát nemcsak az árkülönbözet megtérítésére irányuló igény előfeltételül kívánja meg a K. T. 347. szakasza szerinti értékesítést. A K. T. 352 §-ának intenciója világos. A törvény a kár megtérítésének előfeltételének szabja meg az áru előzetes értékesítését, ami annyit jelent, hogy a törvény azt akarja megkivánni, hogy az áru időközi árcsökkenésében rejlő kár az értékesítésével külsőleg is tényvé váljék. Az értékesítés tehát, amelyet a törvény megkíván, lényegileg a kár valóságos voltának a próbájául van előírva. Az eladónak oly igényei, amelyek létezésén és jogosságán az árverés megtörténte vagy meg nem történte nem változtat és amely igények az árveréssel semmi összefüggésben nincsenek is, ezen az árveréstől független igények megítélésének az árverés megtartása nem is előfeltétele.

Az eladó igényéinek az árveréssel szemben való kettőséget igen szemléltetően emeli ki a Kuria P. IV. 4874/1923. számú határozata, amely a felperes eladót az árkülönbözet iránti igényével elutasította az árverés hijján, de megállapította, hogy az eladó árverés nélkül is követelheti tényleges kárának a megtérítését. A határozat indokolásából a követelések ezen két fajtájára vonatkozó éles szembesítést az alábbiakban közöljük:

„A K. T. 352. §-a s az ennek alapján kifejlődött. birói gyakorlat szerint az eladó az átvétellel és fizetéssel késedelmes vevőtől az elvont haszon megtérítését, az árunak a 347. §. értelmében történt eladása nélkül, nem követelheti;

s ezért a felperes felülvizsgálati kérelmét az elvont haszon iránti keresetet elutasító rendelkezés ellen irányuló részében el kellett utasítani;

a hivatkozott §. azonban nem zárja ki, hogy a termelőnél lekötött áru tovább eladója a szerződésszegő vevőtől ne követelhesse annak a tényleges kárának a megtérítését, amelyet